

den efter sin Egenstøb burde have. Grunden dertil var maaste noget den, at den ikke kom alene, men i Forbindelse med en hel Række andre Baner, og saaledes gjorde Fordringer. Nu kommer den alene, uden Sammenhæng med andre, og jeg nærer det Haab, at den skal kunne gjenneengaa de forstjellige Skjær og blive til Lov. Den hele Egn trænger haardt til Baner. Jeg indrømmer, at der er en Del Folk derude, som ikke ville have Banen, eller som i alt Fald ikke have vist nogen særlig Omhu for at faae den, men snarere i en Række af Aar have frydset Planerne for at faae den anlagt. Jeg har ikke kunnet forstaa denne Uvillie fra Møensboernes Side mod at yde et billigt Offer for saa stort et Gode, da vi jo ikke kunne vente, i alt Fald i den første Mennefsalder, at faae Baner anlagte uden Tilskud. Men jeg veed ogsaa, at den største Del af Beboerne ville være overordentlig glade ved at faae denne Bane. Det var nu Banen. Jeg er fuldstændig enig med den ærede Forslagsstiller deri, at Spørgsmaalet om en fast Bro er et overordentlig vigtigt Spørgsmaal. I vort lille Ørte for en saadan Sum, man har brugt omtrent til det lille smalle Masnedesund for at faae en Bro over til Masnedø, at faae hele det sydøstlige Sjælland forbundet med Møen, er ligesom en stor national Fordel, der ikke blot er retfærdig og billig mod disse Øboere, men som aabenbart direkte og indirekte vil komme Staten saa stærkt til Gode, at Forrentningen af det Tilskud, der forlanges fra Statens Side, tilvisse vil opveies derved. Det har glædet mig særdeles at høre, at Forslagsstilleren har kunnet anbefale Forslaget ogsaa paa Grund af mere romantiske og æstetiske Formaal, Naturstjønheder o. s. v. Det var det af den ærede Forslagsstiller Tale, som i Grunden tiltalte mig allermost; jeg er overbevist om, at han har Ret i ethvert Ord, han har sagt. Det er jo Mode for den største Del af Kjøbenhavnerne, der have Raad til at rejse, at se sig om i Schweiz og andre Lande, uden at have befærdet de jydste Heber, Møens Klint eller Hammeren paa Bornholm, og uden overhovedet at kjende deres eget Land. Jeg er overbevist om, at dette Forhold vil væsentlig forandres ved Hjælp af denne Bane, thi før skulde man rejse med et Dampskib Pintesmorgen og hjem Pintesdag, og ihvorvel der endnu staar i Sengen, at de Danstes Bei til Ros og Magt er det fortladne Hav, saa have Nutidsdansterne — om det er paa Grund af de svækkede Nerver hos den nuværende Slægt, veed jeg ikke — en vis Wandstræf, de have Stræf for Søen, og deraf kommer det, at forholdsvis Færre komme til Møens

Klint. Men gjælder dette Indlandsfolk, vil det i langt høiere Grad gjælde de fremmede Turister, de ville strømme til, navnlig naar den berømte Turistforening faar omhændt hele Landet, de nærmest tilgrændsende Lande og maaste hele Verden; jeg hører, at den over hele Verden har sine Fjolehorn ude. Saa vil Møens Klint blive et overordentlig verdensberømt Sted paa Grund af de Tusinder af Uystreifende, der ville komme. Nu kan man drage fra, hvad man vil, der bliver nok tilbage af æstetiske Grunde for denne Bane. Jeg haaber derfor, at baade Folkestingets og de andre Statsfaktorers Hjertes maa smelte sammen af de forstjellige Grunde, der her kunde gives for denne Bane, saa at dette Lovforslag kunde blive, om end ikke det eneste, saa dog en smuk Frugt af nærværende Samling.

Judenrigsministeren (Singerløv):

Det er aldrig til at beregne, hvilke Krav der ville blive stillede paa et Forslag om Koncession til Anlæg af en Fjernbane, naar den kommer ind ved privat Initiativ. Kravene ere meget forstjellige, dette er jo vistnok et af de største, der ere stillede. Nu siger det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), at sidst, da Forslaget var her, var det kommet i Kompagni med en hel Del andre Forslag — jeg tror, det var det ærede Medlem, som stiftede dette Kompagnistab mellem disse Forslag, om jeg ikke huffer fejl — og at det skulde have stædet Forslaget dengang. Nu kommer det ganske alene, og nu skulde det tage sig bedre ud, idet man kan analysere dette Forslag ganske for sig selv. Om det nu skulde have vundet derved, veed jeg ikke. Her stilles jo helt andre Krav end ellers. Man vil have omtrent det Samme, som man forleden Dag vilde have for de nordjydste Baner, og saa skal Staten bygge Broen fra Kallehave til Roster, mellem Møen og Sjælland. At det i og for sig er et Gode at have en Bro mellem Sjælland og Møen, vil vel Ingen benegte, men om der er Grund til at gaa til saadanne Udgifter, er et helt andet Spørgsmaal. Møen er ikke saa stor en Del af Danmark, at man absolut behøver at gaa til en saadan Forbindelse; at de maaste behøve nogen Forbedring i de nuværende Forhold, er en anden Sag. Der kræves altsaa først et Tilskud af 80,000 Kr. pr. Mil. Det er Noget, vi ere vante til her i Thinget, og jeg skal ikke gjentage, hvad jeg tidligere har sagt i saa Henseende. For Møensbanen tror jeg i hvert Fald, at dette Tilskud maa være for høit beregnet, thi den maatte jo dog regnes for en lokal Bane endogsaa af 2den Klasse. Dernæst forlanges